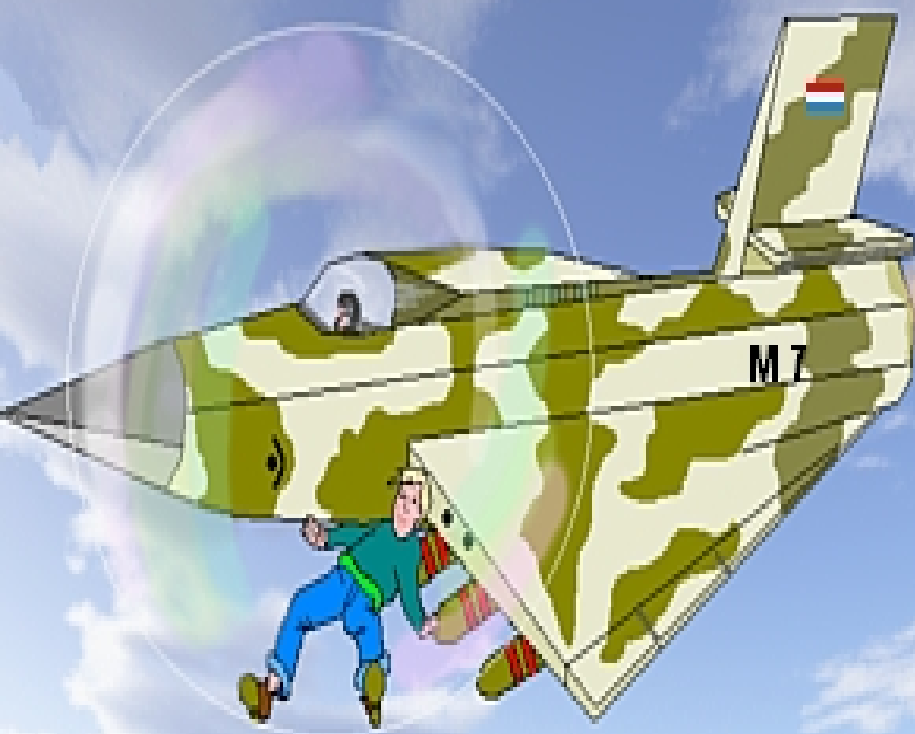
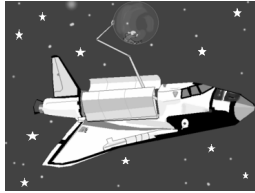

PETRALOUISE MURIS

DE WONDERBAARLIJKE ZEEPBEL

© De wonderbaarlijke zeepbel.
Voorlees en leesboek
8 jaar en ouder
geschreven en geïllustreerd:
PetraLouise Muris.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Guus wil zijn zin hebben.
7	2 Wat doe ik met die zeepbel.
10	3 Nog groter.
13	4 Geen zeepbel in bed.
16	5 Wat is dat daar in de lucht?
20	6 De spaceshuttle. (ruimteveer)
23	7 Terug op aarde.

HOOFDSTUK 1

GUUS WIL ZIJN ZIN HEBBEN.

Guus en zijn moeder winkelen in een klein dorp vlak bij de grens.

Het is een lange rij huisjes waartussen enkele winkeltjes zijn verstopt.

Mama zoekt een groentewinkel, zij wil vanavond bloemkool eten.

Zij moet ook de bakker nog vinden.

Guus hoopt dat hij iets krijgt, hij wil iets om mee te spelen.

In de omtrek is geen speelgoedwinkel te bekennen.

Hij tuurt uit het autoraampje, hij ziet plots een bakkerij.

Zijn moeder is er al voorbij gereden.

‘Stoppen mama, ik zag de bakkerij.’

U bent er al voorbij. Het is een eindje terug!’

Mama rijdt langzaam achteruit.

‘Waar is het, ik mag hier niet terugrijden.’

‘Daar mam, daar! Het is naast dat huisje met dat rieten dak.’

Mama parkeert haar auto en loopt met Guus de winkel in.

Het ruikt er naar vers gebakken brood, Guus krijgt meteen trek in vers brood.

Op een rek aan de zijkant van de winkel staat een potje bellenblaassop.

Waarschijnlijk is dat het laatste potje want er staat er maar één.

‘Ik wil die bellenblaas.’ zegt Guus als hij het potje bellenblaas ziet. Hij kijkt er begerig naar.

Terwijl mama gebak besteldt schudt zij nee met haar hoofd.

Guus jammert: 'is hier ergens een speelgoedzaak?'

'Houdt je mond Guus, jij hoort toch wel dat ik in gesprek ben? Straks mag jij je zegje doen.'

Zij vertelt de bakker dat Guus jarig wordt en er een grote versierde taart nodig is.

Guus valt haar weer in de rede: 'ik wil een leuk speeltje. We moeten nu naar de speelgoedwinkel!'

'Hou op Guus!' zegt mama boos: 'jij bent binnenkort jarig, dan krijg je genoeg!'

Jij wordt acht jaar, doe niet zo kinderachtig en hou op met dat gezanik!'

'Mag ik dan die bellenblaas hebben?'

Hij wijst naar het potje bellenblaas.

De bakker ziet het potje bellenblaas, hij zegt:

'dat heeft iemand laten staan, ik verkoop geen bellenblaas. Zoals jij ziet verkoop ik enkel brood en gebak. Voor chocola en snoep zullen jullie naar de delicatessenwinkel moeten.

Die vinden jullie naast de huisarts vlakbij de kerk.

Voor speelgoed kun je in ons dorp niet terecht.

Hier hebben wij alleen het hoognodige.

Hier wonen veel boeren.'

De bakker loopt naar achter, daar heeft hij een groot fotoboek waarin taarten staan afgebeeld.

Achter in de winkel laat hij mama de foto's zien.

Mama kan niet meteen een keuze maken.

Zij bladert rustig in het fotoboek.

De ene taart ziet er nog mooier uit dan de andere.

Ondertussen pikt Guus het potje bellenblaassop.

Hij stopt snel het potje in zijn broekzak.

Hij weet dat hij steelt en dat hij het potje gewoon moet laten staan.

'Mam! Ik ga vast naar buiten!' roept hij. Mama vindt het goed. Buiten staat veel wind daarom besluit Guus in het potje te kijken of er genoeg zeepsop inzit, hij wil alvast een bel blazen. Ja hij heeft geluk, het potje is nog halfvol. Hij verschuilt zich stiekem achter een boom. Zachtjes blaast hij door het plastic ringetje dat aan het houdertje aan het dopje vastzit. 'Pfft, Pfft.' Geen belletje. Dan maar iets harder

blazen. 'PFF, PFF!' Er hangt nu duidelijk een klein zeepbelletje aan het houdertje.

'Nog iets harder blazen,' denkt Guus: 'oeps daar komt mama.

Hij verstopt snel de bellenblaas in zijn zak.

Mama heeft niets gezien.

Het zeepbelletje wat los is gekomen van het houdertje stijgt langzaam omhoog.

Guus ziet het niet, hij haast zich naar de auto.

De bakker roept mama terug.

'O jeetje,' denkt Guus zenuwachtig: 'de bakker heeft vast ontdekt dat het potje bellenblaas weg is.

Het portier van de auto staat open, het zeepbelletje drijft vanzelf de auto in en daalt op de vloer.

Guus heeft niets gemerkt.

Zijn moeder ook niet, zij stapt de auto in.

‘Zo Guus, wij gaan nu een groentenman opzoeken.’

Mama draait het sleuteltje in het contactslot waarna de auto start.

‘Wat zei de bakker? Waarom moest u terug?’

informeert Guus omdat hij onzeker is.

‘Hij vroeg of ik zelf de taart kwam halen of dat hij hem moest brengen.’ zegt mama, zij kijkt naar Guus via het achteruitkijkspiegeltje.

‘Ik ga de taart zelf ophalen, die man heeft het druk zat.’

Guus is opgelucht, zijn moeder weet niets van het gestolen potje bellenblaas.

Guus komt de auto niet uit als mama in de groentewinkel staat. Zij wenkt hem maar hij blijft zitten omdat hij bang is dat zij iets ontdekt.

De groentenman verkoopt namelijk ook andere dingen dan alleen groenten.

Hij heeft nu wel spijt van de bellenblaas omdat hij waarschijnlijk iets uit die winkel zou krijgen.

Er verschijnt iets boven de achterbank.

Het is het zeepbelletje wat eerder op de vloer lag.

Het zeepbelletje deinst heen en weer.

Guus ziet het ineens en blaast het naar beneden.

‘Wat raar!’ denkt Guus: ‘is mijn potje soms lek?’

Ik zal het even nakijken.’

Maar hij heeft geen tijd meer.

Mama stapt de auto in.

‘We hebben alles voor vandaag, morgen zie ik wel weer,’ zucht zij: ‘ik ben blij als ik thuis ben.’

Binnen een kwartier zijn zij thuis.

HOOFDSTUK 2 WAT DOE IK MET DIE ZEEPBEL.

Mama stapt uit , zij pakt een tas.

‘Help jij ook eens Guus, jij kunt ook wel wat dragen. Waarom wilde jij opeens geen speeltje, ze hadden daar autootjes.’

‘Ach,’ zucht Guus: ‘ik ben toch bijna jarig.

Dan krijg ik genoeg cadeaus.’

‘Nou, nou,’ lacht mama: ‘zo ken ik jou niet.’

Het zeepbelletje drijft mee onder de krat die Guus naar binnen brengt.

‘Nou moe,’ denkt Guus: ‘wat is dat voor een zeepbel? Het lijkt wel of die leeft.’

Hij probeert het zeepbelletje onder het kratje weg te blazen.

De bel gaat plots omhoog.

Als Guus naar boven kijkt ziet hij het zeepbelletje niet meer.

‘Gelukkig heeft mama nog niets ontdekt.’ denkt Guus blij.

Hij zet de krat met boodschappen in de keuken en rent daarna naar zijn slaapkamer.

Nu kan hij ongestoord bellenblazen.

Hij brengt het houdertje tot aan zijn lippen, hij wil net een bel gaan blazen als mama hem roept.

‘Er is een jongetje beneden die met jou wil voetballen!’

‘Zeg maar dat ik kom.’

Guus verstopt gauw het potje.

De hele middag speelt Guus met zijn buurjongen.
Als hij daarna zijn huis inwandelt denkt hij niet meer
aan het potje bellenblaas.
Dat' komt pas later als hij in zijn bed ligt.

Guus kan moeilijk inslapen.
Hij grist een boek van de boekenplank en begint te
lezen.
Hij leest net zo lang tot zijn ogen er pijn van gaan
doen. Dan drukt hij zijn lampje uit.
Hij gooit zijn boek op de vloer en kruipt onder het
dekbed.
'Hè, hè, ik hoop dat ik een leuke droom krijg.'
Langzaam sluiten zijn ogen.

Opeens voelt hij iets vochtigs tegen zijn neus.
Guus schrikt zich naar!
Zijn vingers zoeken trillend het lichtknopje van het
lampje naast zijn bed.
Als het lampje aan is ziet hij het zeepbelletje.
'Verhip, hoe kan dat nou! Het bellenblaaspotje zit
dicht. Dat zeepbelletje van vanmiddag zou allang
uiteen zijn gespat.'
Guus zit rechtop in bed.
'Ik blaas dat zeepbelletje iets groter dan kan ik hem
makkelijker zien.'
Hij pakt het potje wat hij de hele middag had
verstopt en draait het open.
Met het houdertje maakt hij een zwaaibeweging.
Het zeepbelletje blijft eraan plakken.
Hij blaast en blaast.
Nu is de zeepbel groter dan een voetbal.
Hij zwaait zo hard met het houdertje dat de zeepbel
loslaat en door zijn kamertje stuitert.
'Hi, hi.' lacht Guus. Hij doet zijn lamp weer uit.

Als hij 's morgens de zeepbel in een hoek van zijn kamer ziet liggen kan hij er niet vanaf blijven.

'Ik moet mij nu toch weleens gaan aankleden.'
zucht hij en holt de badkamer in.

Hij wast zich in een sneltreinvaart en kleedt zich vliegensvlug aan.

'Zo, nu kan ik nog even met mijn zeepbel spelen.'
Hij schopt en slaat naar de zeepbel die door het kamertje stuitert zonder uiteen te spatten.

'Hé, wat doe jij boven?' schreeuwt mama onder aan de trap: 'houd eens op met dat gestamp!'
Guus is meteen rustig uit angst dat mama de zeepbel ontdekt.

'Wat doe ik met die zeepbel? Ik moet die bel kwijt,'
denkt hij: 'maar waar? Misschien kan ik hem achter het gordijn verstoppen.'

Als de zeepbel achter het gordijn hangt ziet hij een dikke bobbel door het gordijn.

'Dat ziet mama zo, ik moet een andere plek vinden.
Waarom heb ik die bel zo groot opgeblazen.
Wat ben ik een sufferd.'

HOOFDSTUK 3 NOG GROTER.

Guus prakkiseert waar hij de zeepbel kan verstoppen.

‘Wacht eens, ik moet van mama altijd mijn bed opmaken. Ik prop die bel onder het dekbed en leg er dan kussens omheen. Als de zeepbel kapot gaat heb ik geluk, blijft die heel dan ontdekt mama hem niet.’
Guus gooit het dekbed van zijn bed en legt voorzichtig de zeepbel op zijn bed.
Als een bal blijft hij lichtelijk heen en weer rollen.
Guus gooit het dekbed eroverheen.
De zeepbel klapt niet.
Dan drappeert hij de kussens om de grote bobbel in zijn bed.

Hij loopt vrolijk naar beneden.
‘Hallo mama, goedemorgen!’
‘Dag jongen, jij ook een goede morgen. Eet jouw boterham op en drink je melk. Wat bleef je lang boven, was je weer in slaap gevallen?’
‘Ik was nog ergens mee bezig.’ zucht Guus, hij denkt aan de zeepbel.
‘Eet gauw door want je moet naar school.’ zegt mama.

Guus eet snel zijn boterham en gaat daarna op zijn fiets naar school.

Terwijl Guus op school is, komt mamma in zijn kamertje.
‘Wat ligt dat bed overhoop! Ik zal even zijn bed opmaken.’

Zij wil het dekbed eerst uitkloppen voor zij die op het bed legt.

Mama loopt naar het raam en doet dat wagenwijd open.

Plots rinkelt de telefoon beneden, mama rent de trap af.

Wat er dan in het kamertje gebeurt is te gek voor woorden.

De zeepbel komt vanzelf onder het dekbed vandaan en stuitert naar het openstaande raam.

De zeepbel is te groot om door het raam te kunnen daarom wringt het zichzelf naar buiten.

Dan stijgt het omhoog net iets onder de wolken.

Als jij soms denkt dat de zeepbel door de wind wordt weggeblazen, heb je het mis.

De zeepbel drijft tegen de wind in naar Guus zijn school en blijft erboven zweven.

Pas als alle leerlingen naar buiten komen, schiet de zeepbel omhoog het wolkendek in.

De schooldag is voorbij en Guus wil snel naar huis.
Hij pakt zijn fiets uit de stalling en rijdt met zijn vriend Joop naar huis.
Zij hebben een heleboel plezier en daarom kan Guus het niet laten zijn geheim te verklappen.
Hij vertelt over het potje bellenblaassop en de wonderbaarlijke zeepbel.
Zijn vriend gelooft het niet want zeepbellen spatten na een poosje uiteen.
Guus doet zijn best om zijn verhaal geloofwaardig te maken.
Maar zijn vriend wil bewijs zien.
'Oké,' lacht Guus: 'de zeepbel ligt onder mijn dekbed. Ga met mij mee naar huis.'
'Ik moet eerst thuis zeggen dat ik met jou mee ga. Rij jij mee?' vraagt Joop.
'Best,' antwoordt Guus: 'vertel niets van die zeepbel hè?'
De twee rijden de voortuin in en Joop gooit meteen zijn fiets neer.
'Hé ma,' gilt Joop: 'ik ga met Guus mee. Ik ben over een uurtje weer thuis!'
'Goe-oed!' krijgt hij als antwoord.
'Vlug Joop opschieten, misschien is mijn zeepbel wel geknapt.'
'Ha, ha, ha,' lacht Joop: 'het is niet waar hè? Je bent mij aan het bedonderen hè! Je liegt hè Guus! Zeg dat jij liegt!
Een zeepbel onder jouw dekbed. Jij bent gek hoor!
Ha, ha!'
'Echt niet, ik lieg echt niet!' verweert Guus zich.

HOOFDSTUK 4 GEEN ZEEPBEL IN BED.

Zo, ben je daar? Ik moet even weg zullen jullie geen kattenkwaad uithalen?

O ja Guus, had je geen tijd om jouw bed op te maken?

Je kamer is uitgelucht en je bed is weer netjes.

Ik moet even medicijnen ophalen, ik ben snel terug.'

'Mijn bed opgemaakt?' denkt Guus: 'o nee hè, heeft mama mijn zeepbel soms laten ploffen?'

Guus rent naar boven en Joop rent achter hem aan.

Boven trekt hij het dekbed van zijn bed.

'Niet nat, als die zeepbel was geploft zou mijn bed nat zijn.' zucht Guus.

Joop heeft het niet meer. Hij houdt zijn buik vast van het lachen.

'Hi, hi, ha, ha, als je er in geplast had was die ook nat, ha, ha!'

'Hij is weg, hoe kan dat' nou? Hij was te groot om door het raam te passen.'

Joop schatert nog steeds: 'geen bel in bed, geen bel in bed! Kom Guus, ha, ha, laten we even voetballen. Ik ga daarna naar huis. Ha, ha, een zeepbel groter dan je raam! Wat ben jij een leugenaar, wel leuk hoor!'

Hij schopt lachend de voetbal naar beneden en Guus loopt er mopperend achteraan.

'Ik had echt een hartstikke grote zeepbel! Echt waar! Ik ben geen leugenaar!'

'Maak dat de kat maar wijs Guus, ik geloof je niet.' grinnikt Joop.

De jongens voetballen een uurtje, dan moet Joop naar huis.

Guus loopt naar de voordeur, hij kijkt bij toeval naar boven.

Hij kijkt eerst naar zijn openstaande ramen en dan naar de lucht.

‘Is dat mijn zeepbel of verbeeld ik mij dat?’

Doordat het zo waait ziet hij de zeepbel soms niet.

Hij loopt iets naar achteren en tuurt weer omhoog.

Met een vaart komt de zeepbel omlaag.

Guus schrikt ervan.

Hij rent het huis in en slaat de voordeur achter zich dicht.

‘Mijn raam staat nog open!’ denkt hij en rent naar zijn kamer.

Terwijl hij het raam dichttrekt hangt de zeepbel ervoor en bonkt er tegenaan.

Dan is die opeens weg.

‘De andere ramen staan misschien ook open,’ schrikt Guus: ‘help, straks komt die gekke bel naar binnen!’

Guus rent hijgend door het huis, hij sluit alle ramen en kijkt dan angstig naar buiten.

‘Nu die zeepbel zo vervelend gaat doen zal mama hem wel ontdekken.’ jammert hij.

Papa komt het huis binnen.

‘Hallo,’ roept hij: ‘ik ben weer thuis! Ik moet even mijn boormachine aan de buurman uitlenen!’

Papa rent naar de zolder om de boormachine te pakken maar laat de voordeur openstaan.

De zeepbel schiet het huis in en stijgt de trap op en zweeft naar Guus zijn kamertje.

Guus kijkt verbijsterd naar de zeepbel die rustig heen en weer deint.

‘O, nee!’ denkt Guus: ‘die bel mag ons huis niet in. Ik zal hem groter moeten blazen zodat hij niet meer door een raam of deur past. Hoe krijg ik dat ding naar buiten?’

Hij doet zijn raam weer open en perst de zeepbel naar buiten. Dan holt hij met het potje bellenblaas naar buiten en wacht tot de zeepbel vanzelf komt. Daar is die al, als een hondje komt hij op Guus af. ‘Ik maak jou iets groter, dan ben jij nog mooier!’ lokt Guus hem. Dan houdt hij het houdertje tegen de bel en begint te blazen. ‘Pfft. Pfft!’

Hij blaast net zolang totdat de zeepbel te dik is om naar binnen te kunnen.

De zeepbel is groot genoeg.

Guus holt snel naar huis.

De zeepbel komt hem achterna maar kan niet meer door de deur.

Guus is blij omdat de zeepbel buiten moet blijven en hij hem niet meer in bed hoeft te verstoppen.

HOOFDSTUK 5 WAT IS DAT DAAR IN DE LUCHT?

Guus moet naar school, daarvoor moet hij naar buiten. Hij kijkt angstig om zich heen, hij ziet de zeepbel niet.

Hij rent naar de schuur, daar staat zijn fiets.

Hij denkt dat de zeepbel weg is maar die drijft boven de wolken.

Het heeft de hele nacht geregend daarom vond de zeepbel het beter erboven te drijven.

Guus is blij nu hij van die zeepbel af is.

Vrolijk fluitend pakt hij zijn fiets en springt erop.

‘Wat rijdt mijn fiets naar, jakkes mijn band is lek.

Mama, brengt u mij naar school? Mijn band is lek!’ schreeuwt Guus.

Mama roept vanuit het huis: ‘even geduld ik kom zo!’

Doordat Guus zo hard schreeuwde stuitert de zeepbal pardoos voor zijn voeten op de grond.

Guus schrikt zo vreselijk dat hij gilt.

Door Guus zijn hoofd maalt zijn gedachten dat mama nu echt zal ontdekken dat hij een potje bellenblaassop heeft gestolen.

Vlug haalt hij het potje uit zijn broekzak omdat hij de bel kleiner wil maken.

Hij zuigt aan het houdertje maar moet opeens erg hoesten.

‘Uche, uche, uche, uche, uche!’

Guus kijkt met grote ogen naar het effect van zijn gehoest.

De zeepbel lijkt zo groot als een bus.

‘Hij moet kleiner, hij moet kleiner.’ jammert Guus en begint weer aan het houdertje te zuigen.

Opeens zit Guus in de zeepbel.
Guus krabbelt en bijt tegen de binnenwand van de zeepbel, maar die gaat niet stuk.
Hij huilt maar mama hoort hem niet.
Opeens stijgt de zeepbel hoog boven de bomen.
'Ik wil eruit, ik wil eruit!' huilt Guus: 'ik moet naar school!'

In een park
beneden
wandelen
mensen.
Eentje kijkt
omhoog.
'Wat is dat daar in
de lucht?' vraagt
een grijze dame.
'Waar zie je iets?
Waar moet ik
kijken?

'Bedoel je soms die vogel? Dat is een kraai.' zegt haar vriendin.

'Nee mensen, dat is een ufo,' zegt een meneer: 'dat is een ruimteschip van een andere planeet.

Kijk... er zit een mannetje in die ufo.

Ik bel meteen defensie, de politie en mijn vrouw.'

Hij maakt meteen een paar foto's van de ufo.

Als de politie het park inrijdt is de zeepbel boven de wolken verdwenen.

De meneer laat de foto's zien, die zijn niet erg duidelijk.

Maar omdat de politie ook een heleboel telefoontjes van angstige mensen heeft gekregen, bellen zij zelf met defensie.

Een uur later zijn de foto's van de meneer te zien op het journaal en nog vele andere foto's.

De hele bevolking weet nu dat er een ruimteschip boven Nederland vliegt.

Iedereen tuurt in de lucht.

Er worden vliegtuigen de lucht ingestuurd om het ruimteschip te verjagen.

Ondertussen drijft de zeepbel rustig door het luchtruim en niemand hoort het gehuil er binnenin.

Guus heeft moeite

zich liggende,

zittende of staande te houden.

Hij tuimelt steeds ondersteboven.

'Ik wil naar huis, ik wil naar huis!' jammert hij.

Dan vliegt er plots een vliegtuig voorbij.

De zeepbel trilt en maakt grote draaibewegingen.

De piloot zegt tegen zijn commandant van de luchtmacht: 'ik geloof niet dat het een ruimteschip is. Het lijkt mij eerder een gigantische zeepbel met een jongetje erin.

Ik vlieg er nog een keer voorbij en maak er wat foto's van.

Dit kan toch niet, dit bestaat toch niet?'

Het gevechtsvliegtuig komt weer terugvliegen.

De zeepbel stijgt opeens hoger en hoger, weg van dat vliegtuig wat hem aan het tollen maakt.

'Moet ik er achteraan?' vraagt de piloot.

'Zo hoog als je kunt.' zegt zijn commandant.

De zeepbel klimt nog hoger en hoger.

'Ik kan niet hoger!' roept de piloot: 'ik bestuur geen raket. Ik blijf in de buurt, ik kan hem op mijn radar volgen.'

Omdat iedereen in Nederland benieuwd is naar het ruimteschip staan alle auto's op de snelweg stil. Alle mensen staren omhoog. Al het verkeer loopt vast.

'Waar is dat ruimteschip en wat doet de luchtmacht daaraan? Is die buitenaardse man gevaarlijk?

Laten zij het ruimteschip landen?

Schieten zij het uit de lucht of blijft de luchtmacht vliegen totdat het ruimteschip weer weg is.'

Niemand weet het antwoord, ook de piloot niet.

'Ik moet brandstof hebben,' zegt hij: 'anders kan ik niet in de lucht blijven.'

Het lijkt of de zeepbel dat heeft gehoord, plots daalt het.

'Niet meer nodig,' zegt de piloot: 'laat de helicopters dat ding maar volgen, ik kom naar de basis.'

'Begrepen.' zegt de commandant, hij geeft meteen orders aan de helicopterpiloten.

HOOFDSTUK 6 DE SPACESHUTTLE.(ruimteveer)

Beneden cirkelen gevechtshelicopters.
De zeepbel heeft grote moeite alle helicopters te
ontwijken het zweeft pijlsnel voor ze uit.
Het zweeft omhoog en dan weer omlaag.

Arme Guus zit al uren in de grote zeepbel.
Hij ziet de gevechtshelicopters, hij schreeuwt: 'help,
help!'
Maar niemand hoort hem, de helikopters vliegen
aldoor achter hem aan.
Guus is bang om in de zeepbel te zitten, hij is ook
bang om eruit te vallen.
Hij is bang dat de zeepbel kapot geschoten zal
worden.

Het is alsof de zeepbel zijn gedachten hoort,
hij stijgt opeens de lucht in.
Dit keer gaat hij voorbij de wolken en de blauwe
lucht.
Guus ziet heel veel sterren.

'Ik vind dit niet leuk meer, ik ben bang!
Zeepbel breng mij alsjeblieft naar huis, ik wil naar
mijn moeder. Je hoort mij vast. Ik weet dat jij mij
hoort.'

Natuurlijk kunnen zeepbellen geen antwoord geven.
De zeepbel vindt het veiliger in de ruimte, hoog
boven de aarde.
Echter, in de ruimte is een ruimtestation en daar
werken astronauten.
Die kijken vreemd op als zij een ballon zien
naderen. Een ballon die helemaal heel blijft.

Als de zeepbel dichterbij zweeft zien zij dat er een jongen in zit.

'Moet je kijken,' wijst een Russische astronaut: 'ik zie iets heel vreemds. Droom ik of zie ik daar echt een kind in die ballon?'

'Het lijkt wel een enorme zeepbel,' zegt een Amerikaanse astronaut: dat bestaat toch niet en... is het wel een kind?

Hoe kan die nou in de ruimte zweven?

Waarom gaat die zeepbel niet stuk?

Misschien is het een wezen van een andere planeet.

Hoe bestuurt hij dan die zeepbel of die ballon?

Vreemd hoor!

Maar wat als het een kind is?

Hoe komt die dan in die bel?

Wij moeten dat kind redden.

Hoe halen wij hem eruit? Hij moet een ruimtepak aan maar dat kan niet buiten ons ruimtestation.'

De Russische astronaut zegt: 'we moeten die enorme zeepbel proberen te pakken.

Dat moet erg voorzichtig anders gaat dat kind dood.

Misschien kunnen wij hem grijpen met een grijparm van de spaceshuttle.

Gelukkig is die shuttle hier nog, wij hebben hem hard nodig.

Ik ga naar de shuttle, hou jij hier de boel in de gaten.

Kijk op het scherm en zend de beelden naar de aarde.

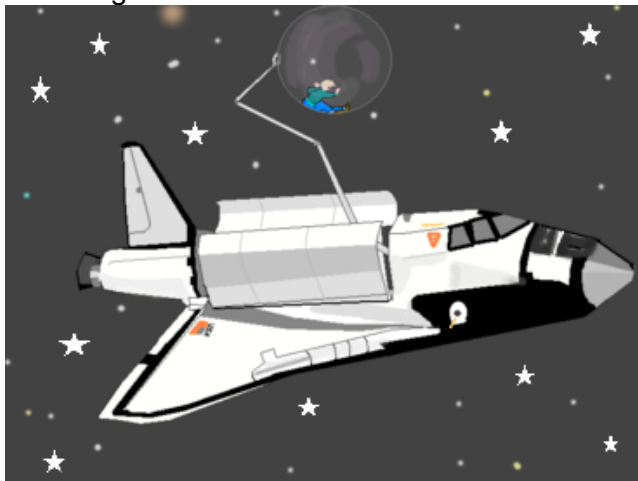
Ons ruimtevaartcentrum MIR en jullie NASA zullen wel geïnteresseerd zijn.

Die zeepbel of ballon zou een goede vervanger zijn voor de onze Soyus raketten. Tot zo!

De Russische astronaut stapt in de spaceshuttle en start hem.

Niet lang daarna openen de luiken van het toestel en komt er een grijparm naar buiten.

'Ik kan goed hengelen, ha, ha, gelukkig maar!
Hopla, ik heb hem. Dat was simpel zeg!
Zo ballonnetje of zeepbelletje of wat jij ook bent?
Onze shuttle kan jij niet meer uit!
Ik kom terug naar het ruimtestation, houdt de camera gereed.

Voor wij dat mannetje eruit halen, filmen wij het eerst!

Als de spaceshuttle aan het ruimtestation is vast gekoppeld wordt Guus gefilmt.

Op de aarde ziet iedereen hem op de tv en op internet. Hij zit nog steeds in de zeepbel.

HOOFDSTUK 7 TERUG OP AARDE.

De astronauten denken dat de zeepbel snel kapot zal zijn.
Zij rukken en trekken eraan maar de zeepbel blijft heel.

‘Commandocentrum, wat moeten wij doen?
Dat ding is niet kapot te krijgen en dat mannetje moet er ook nog uit.
Heeft de NASA dit ding soms uitgevonden?
Wat is dit voor een spul, het barst en breekt niet.
Het is nat, zacht en soepel en het is zeer sterk.’

‘Wij weten van niks, probeer het door te zagen.’
reageert het commandocentrum: ‘we zullen het de Russen moeten vragen, even geduld.’

Guus schreeuwt dat hij eruit wil en waar mama is.
‘Commandocentrum? Het mannetje spreekt een vreemde taal dat ik niet ken. Dat ventje komt vast van een andere planeet.’ zegt de Amerikaanse astronaut.

‘Dat is Hollands sufferd!
Die zeepbel komt niet uit Rusland, daar weten zij van niets.
Ik denk eerder dat dat kind een zoon is van een uitvinder.
Een Hollandse uitvinder!
Ik zoek contact met hen, heb eventjes geduld alsjeblieft.’

'Hier ben ik weer, dat kind is van huis weggelopen en hoe die in die zeepbel komt weet ik nog niet. De Hollanders zeggen dat jullie een naald moeten gebruiken of een scherp pennetje.'

Een naald,' zegt de Amerikaanse astronaut: 'waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht. Ik pak hem. Blijf onze beelden volgen, we gaan een poging wagen.'

'Goed, wij wachten af.'

De astronaut pakt de naald en steekt in de zeepbel.

'PLOFFF!' doet die.

Guus wordt eruit geslingerd en de astronaut zoeft het ruimtestation door omdat er geen zwaartekracht is.

Hij komt snel terug.

'Gaat het?' vraagt hij aan Guus.

Maar Guus verstaat geen andere taal behalve Nederlands. Hij glimlacht een beetje.

'HOME!' zegt de astronaut en tekent een huisje.

'Naar huis?' glimlacht Guus: 'graag.'

Dit ruimteveer gebruiken wij voor de laatste keer. Dus jij ben de gelukkige.' lacht de astronaut.

Hij helpt Guus in een ruimtepak en brengt hem in de spaceshuttle.

'Zit je goed? Die andere astronaut blijft in het ruimtestation maar er gaan andere met ons mee naar de aarde.'

Guus knikt ja met zijn hoofd, hij verstaat geen woord van wat die astronaut zegt.

Het is een spannende reis naar de aarde.
Als de shuttle geland is wordt Guus gehaald.
Hij moet meteen zijn potje bellenblaas afgeven
en hij wordt onderzocht door een arts.
Gelukkig mankeert Guus niets, hij is kerngezond.
Guus is blij dat zijn avontuur voorbij is.

Nu mag Guus naar zijn familie.
Zij zijn allemaal naar het ruimtevaartcentrum
gekomen.

Die nacht vliegen zij naar Nederland terug.
Maar op Schiphol krijgt Guus geen rust.
Overal staan fotograven, verslaggevers en
journalisten.

Zij willen weten hoe Guus in de zeepbel terecht
kwam en of hij die zeepbel zelf gemaakt had.
Guus vertelt aan heel de wereld dat hij een potje
bellenblaassop bij de bakker gepikt had.
En dat hij een wonderbaarlijke zeepbel geblazen

had. Een zeepbel met
een eigen wil.
Hij kan niet vertellen wie
dat potje zeepbellensop
bij de bakker had
achtergelaten.

Dan gaat Guus naar huis,
hij is vandaag jarig.
Als Guus is uitgerust komt
zijn moeder met een grote
taart naar binnen.
In het midden van de taart
staat een potje

bellenblaassop. Guus wil' geen bellenblaas. Nooit
meer!

EINDE.